

man i hvert fald konstatere, at det løfte ikke er indfriet.

Jeg synes, der har været et skel i Folketinget i dag. Den ene halvdel, regeringspartierne plus støttepartiet, har været dybt optaget af at diskutere tal og tal og tal og tal, så man næsten skulle tro, de havde en overskrift i principprogrammerne, der hed »Tal og systemer og derefter mennesker«. Vi andre har været optaget af at diskutere, hvordan tingene virker ude i det virkelige liv, og vi er blevet bebrejdet lidt, at vi er ude i det virkelige liv og lader os inspirere af det. Det kan man selvfølgelig mene, men det er nu engang menneskene derude, som skal lægge ryg til de beslutninger, denne regering tvinger igennem, og det er ikke nogen pæn virkelighed.

Uanset hvor meget talmagi man laver, og uanset hvor meget man bøjer tallene, vil det aldrig lykkes hverken regeringspartierne eller Dansk Folkeparti at overbevise danskerne om, at det går fremad. Det lader sig ikke gøre, og det er jo derfor, Berlingske Tidende i søndags kunne lave en undersøgelse, der siger, at kun hver tredje dansker synes, at regeringen og Dansk Folkeparti lever op til deres løfter. Vi er ikke gået rundt og har påvirket nogen. Der er nogle, der ser, hvad der sker i virkeligheden, og siger, at der er langt fra det, regeringen lovede os i sin tid, til den virkelighed, vi møder i dag.

Nogle har sagt, at SF formentlig bliver ved med at rejse denne debat, og det kan jeg godt garantere. SF bliver ved, for det er vores grundlæggende opfattelse, at et samfund, der er så rigt, som det danske er i dag, ikke kan være bekendt at skære på tilbuddene til de allerdårligst stillede, hvoraf mange ikke kan forsvare sig selv, fordi de ikke er i stand til at ytre sig. Jeg synes, der er noget skammeligt ved at kaste sig over lige præcis de grupper, hvad enten det er de svageste stillede ældre, der må se hjemmehjælpen beskåret i en række kommuner, hvad enten det er børnene, der må se deres daginstitutioner blive forringet i det omfang, det er sket her i efteråret, eller det er de mest udsatte voksne, der ser deres tilbud lukke rundtomkring.

Det må være en forunderlig diskussion at overvære, også for mange af Folketingets medlemmer. Mine kolleger er jo valgt rundtomkring i landet, og det vil sige, at mange af dem ved, at i mit eget amt er man i gang med at lukke det og det og det og det. Men de politiske ordførere siger, at det indtryk, jeg har fået dér, hvor jeg er valgt, slet ikke er rigtigt.

Det er derfor, den strategi, som regeringspartierne og Dansk Folkeparti har valgt, er så umulig. De forsøger nemlig at benægte den udvikling, som alle, der er valgt lokalt rundtomkring, også fra regeringspartierne, daglig kan iagttage ved at kigge i Thisted Dagblad, eller hvad man nu læser, så selvfølgelig er det rigtigt, som det er blevet sagt heroppefra, at det er efteråret med de mest massive sociale nedskæringer. Det gælder især for de mest udsatte børn, for de er ramt af to uheldige ting samtidig, så man kan sige, at de er samspilsramte. De er ikke alene ramt af de meget stramme budgetter her i efteråret, de er også ramt af en grundtakstmodel, som regeringen har vedtaget sammen med de tidligere regeringspartier, og som betyder, at visitationen til tilbuddene for børn og voksne stort set er gået i stå.

Vi har forsøgt at rejse en debat, der i højere grad gik på holdninger og fremtid, men det har været svært at få regeringspartierne og Dansk Folkeparti ud over procentdiskussionen, og jeg synes måske, at det, der er allerværst i dag, er, at ingen vil tage ansvar. Vi får breve fra mennesker, der bliver ramt, fordi deres sociale tilbud enten ikke længere eksisterer eller er skåret væk, og de må i dag lytte til, at regeringspartierne og Dansk Folkeparti siger: Jamen det er slet ikke vores ansvar. Vi har godt nok skåret væksten ned til en tredjedel i kommuner og amter, men vi har slet ikke noget ansvar for, hvad der sker.

Kl. 14.35

Når man rundtomkring møder de lokale folk, også regeringspartiernes folk, siger de: Jamen det er regeringens skyld, fordi de har tvunget så stramme budgetter ned over os, at der ikke er plads til noget. Men alligevel er vi i en situation, hvor ingen vil tage ansvaret for de forringelser, der faktisk sker, og det er da for pivet.

Vi er glade for, at det er en fremadrettet vedtagelse, vi har lavet i dag. Vi kan forstå, at regeringen slet ikke vil forpligte sig på mål, der også indeholder tal for, hvordan målene skal nås, og handlingsplaner og den slags. Det er selvfølgelig rigtigt, når socialministeren siger, at man har lavet mange smukke planer – ja, hvis sociale problemer kan løses med smukke ord, ville der her efter den nuværende regerings 1-årige regeringstid ikke være nogen sociale problemer tilbage. Problemet er bare, at sociale problemer løses ved handling, og her gør regeringen det modsatte af indholdet af de smukke ord.